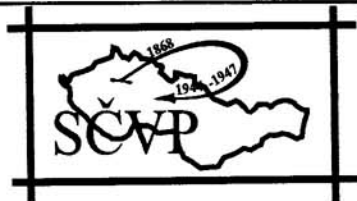

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/2006

Když vánoční písně znějí k Boží chvále,
hlahol zvonnů ozývá se ze všech stran,
radujte se z narození Krista Krále,
jenž pro naši spásu byl nám Bohem dán!

Vám, co Boha, vlast a národ milujete,
život blažený všem přeje vděčný kmet.
Každému at' v Božím míru štěstí kvete,
Bůh vás chraň a zachovej vám mnoho let

Josef V. Toman - Tománek

Vánoce 2006

Vážení a milí krajané,

Vaši pozornosti jistě neušlo zasedání celostátního výboru našeho Sdružení, konané ke konci listopadu. Podrobnější informaci přináší dnešní Zpravodaj na jiném místě. Mimo běžně projednávaných bodů byla tentokrát do programu zařazena ohlášená rezignace dosavadního dlouholetého předsedy prof. MUDr. Vladimíra Dufky, CSc. A volba předsedy nového. Z pěti nominovaných kandidátů volba padla na moji osobu. Dovolte mi, abych Vás touto cestou pozdravil a symbolicky si s Vámi všemi stiskl ruku.

Nominaci jsem přijal na dobu dvou let, to je do konce řádného volebního období, které uplyne v listopadu 2008. Mám naději, že mi do té doby v našich řadách vyrostou zdatní vyzvatelé a v demokratických volbách zvítězí ten nejpovolnější.

Po dobu výkonu svěřené funkce se budu snažit vyměřený čas nepromarnit, ale naplnit ho smysluplným programem, který bude odrážet potřebu členů, zahrnovat cíle dané stanovami, odkazem předchozích generací a postavením Sdružení v naší současnosti jak uvnitř republiky, tak na poli mezinárodní spolupráce. Tam především půjde o krajauské organizace obdobného charakteru, ale i o historické, vědecké a politické instituce.

Předsednictvo v úzké spolupráci s vedoucími regionů a aktivní spolupráci všech členů má v prvním čtvrtletí připravit podklady pro stanovení koncepce dalšího našeho směřování. V březnu by měla být svolána konference a na ni přijat program na příští dva roky. Vánoční i novoroční rodinná setkání jsou výbornou příležitostí ke vzpomínkám a podnětným diskusím o naší krajauské budoucnosti. Na prahu nového roku, roku šedesátého výročí naší reemigrace, přeji Vám i sobě plné koše dobrých

nápadů, nadšení, elán, zdraví a chuť k jejich uskutečňování.

Závěrem mi dovolu, abych touto cestou poděkoval panu profesorovi Vladimíru Dufkovi za jeho dlouholetou práci ve funkci předsedy a popřál mu dobrou mysl a zdraví, které mu jeho léta odnášejí. Také rád vyslovuji poděkování všem obětavým členům Sdružení v naději, že v dosavadní aktivitě nepoleví, ale svůj elán ještě znásobí.

Oldřich Rejchrt

USNESENÍ

Celostátního výboru SČVP, zasedajícího

dne 28. listopadu 2006 v Praze

1. Bere na vědomí

a) Zprávu o činnosti předsedy, předsednictva a CV SČVP za posledních 13 let, přednesenou prof. MUDr. V. Dufkem, CSc.

b) Informaci o činnosti Rady černobylyských krajanů v r. 2006, přednesenou doc. B. Iljukem.

c) Zprávu o hospodaření předsednictva a CV SČVP za rok 2006, přednesenou hospodářkou M. Nečasovou.

d) Informaci o kontrole hospodaření CV SČVP za rok 2005, přednesenou předsedou ÚRK V. Petrasem.

e) Rezignaci prof. MUDr. Vladimíra Dufky na funkci předsedy

2. Konstatuje

a) Úkoly uložené Stanovami, Konferencemi a CV SČVP byly splněny, i když některé se zpozděním.

b) Zvolení stavitele Oldřicha Rejchrtu do funkce předsedy

3. Schvaluje

a) CV plně podporuje akci ČsOL na výstavbu a důstojné odhalení památníku volyňským Čechům ve městě Rovně, včetně finančního příspěvku.

b) Finanční odměnu hosp. M. Nečasové ve výši 4000 Kč, red. V. Latzelové ve výši 4000 Kč a prof. V. Dufkovi za jeho dlouholetou činnost v SČVP ve výši 10 000 Kč.

4. Ukládá

a) Pokračovat v sepisování dějin volyňských Čechů po roce 1957 (odpovídá ediční rada)

b) Odhalit bustu E. Beneše v Žatci koncem jara 2007 (odpovídá J. Ničová)

c) Uveřejnit počet a ceny dosud neprodaných publikací (odpovídá předsednictvo)

d) Sepsat publikaci brožuru „Volyňský Čech profesorem Karlovy univerzity v Praze“ v roce 2007 až 2008 autor - prof. V. Dufek.

Životní příběh jedněch z nás

(dokončení)

Mezenských byli nejtřastnější, když konečně opustili samotu a nastěhovali se do přeplněného Kupičova. Zde byla úplně jiná nálada, česká mládež se nemohla dočkat Sovětů, aby již mohli narukovat do Československé armády. Konečně přišel ten 18. duben a dobrovolně šla nejen mládež.

Mezenských tatínek, i když mu bylo již 45 roků, šel také, nečekal na mobilizaci. Zúčastnil se všech

operací Sboru a při jedné byl těžce raněn. Letecky byl dopraven do Moskvy a byl doslovně dán do sádry. Krajan Mezenský nebyl nijak vysoký a tak mu ruský lékař říkal: „Tot nizeňkij Čech“. Když poznal, že pan doktor je velice dobrý člověk, požádal ho, jestli by mu nevyhledal adresu bratra Oty. Ota bydlel v Moskvě od revoluce. Panu doktorovi se to podařilo a raněného přišla navštívit švagrová. Bylo to milé setkání, vždyť se viděli prvně.

Bratr Ota byl v té době za Uralem, v městě Ťumeni. A jak se tam dostal? Když byl mobilizován, dostal se na vojenskou správu o den později. Hned byl brán jako nespolehlivý, pomalu jako dezertér. Nebyl poslán na frontu, ale hluboko do zázemí, do závodu, kde se šilo vše pro armádu. Musel jet na vlastní pěst. Dokonce seděl na přední plošince lokomotivy nad nárazníky. To cestování odnesl těžkým a vleklým zápallem plic. Jako dobrý odborník a zřejmě i pracovitý Čech se vypracoval na střihače. Ze závodu ho uvolnili až v roce 1946. Rodina stihla i reemigraci. O příběhu těchto Mezenských velice krásně píše syn Ing. Rostislav Mezenský v publikaci „Obrázky z Kupičova“, v příspěvku „Z Moskvy přes Kupičov do Československa“.

Josef Mezenský se pomalu uzdravoval a někdy v srpnu 1945 se vrátil domů, úředně zdrav, ale hodně zesláblý. Věřen vojenské přísaze, koncem srpna jel s ostatními vojáky do Československa Všichni odjížděli s nadějí, že rodiny přijedou co nejdříve. „Bohužel to co nejdříve trvalo téměř dva roky. Mezenský, tak jako ostatní, si zabral usedlost, ovšem jak sám, těžký válečný invalida, mohl hospodařit. Bylo to všelijaké a nikdo se nemohl divit, že ti hrdinové od Dukly svůj žal sem tam utápěli v kalíšku. Tehdy nevěděli, že by to mohli svalovat na „Syndrom Dukly“.

V březnu 1947 konečně přišlo setkání s rodinou. Dcery byly již na vdávání a zdálo se, že ten život poběží alespoň tak jako tenkrát. Vše ale dopadlo jinak. Pro kdysi svobodné lidi bylo nepochopitelné, že se nemůže zabít prase kdy chce, anebo, že bude dělat v „kolchoze“. A ten byl obzvlášť špatně zapsán v jejich paměti. Náš krajan Josef Mezenský, válečný invalida, vyznamenaný Čsl. Válečným křížem 1939-45, se pro nějaké nepochopení dostal na měsíc do vězení. Při všech těch radostech a starostech se dožil 68 roků, jeho manželka Božena 78 a dnes společně odpočívají na hřbitově v Libědicích. Z dcer žije pouze prostřední Marie, která tento příběh vyprávěla.
Dle vyprávění Marie Kozlíkové-Mezenské zpracoval Václav Kytl

Hudba v první čs. brigádě

Přesunuli jsme se na druhou stranu silnice. Úkolem naší roty bylo spojit se s kulometnou rotou třetí brigády. Na příkaz velitele roty jsme se vydali východním směrem. Tříčlennou hlídku vedl svobodník Nerad. Neušli jsme snad ani půl kilometru a já jsem překvapením ustrnul. Zasyčel jsem na svobodníka Nerada, že slyším zpívat německou písničku Kornblume blau (modrá chřypa). Společníci ještě nic neslyšeli, až na pokraji rokle byl zpěv a různé hlasy zřetelnější. Byli to Němci, kteří se cítili v bezpečí ve třech bunkrech s kulometnými střílnami. Přitom stromy na druhé straně rokle byly pokácené. Svobodník Nerad v tomto smyslu podal hlášení veliteli roty. Ten to kategoriicky odmítl a vydal rozkaz k pochodu. Není hrdinstvím jako první se nechat zastřelit, když naše zjištění jsme nahlásili a proto jsme se stáhli na konec pochodu. To zapůsobilo. Velitel si to uvědomil a vydal zákaz kouření, jakékoli hlasité projevy a připravit zbraně ke střelbě. Zavolal si mne, abych ho ihned upozornil, jakmile uslyším německé hlasy. Bylo to na pokraji zmíněné rokle. Pochválil mne, že mám sluch opravdového hudebníka. Byl bych opravdu velmi rád, kdyby se svobodník Nerad (pokud ještě žije), mohl alespoň k této krátké epizodě vyjádřit. Domnívám se, že i po více jak šedesáti letech

